

ma que féu més fortuna és *eguasser*, que correspon a *eguassada* 'ramat d'egües, cavalls i pollins' [1617, MAgustí]; d'*eguasser* ja es troba testimoni en un doc. de 1289 («*eguacer*: lo qui guarda les egües, lo qui dóna lo guarà», 1507, Busa-N.); la forma aragonesa *yguacero* ja es documenta l'any 1379 (BRAE II, 711).

La base deu ser en una i altra llengua un antic (GREX) EQUACEA 'ramat de cavalls i egües', que en part s'ha conservat a l'Alt Aragó, car a Bielsa, en enumerar-me llurs cabals, m'esmentaven: «los animales de pata redonda, la *bakáda, todas las aguádas* ---» (1965). I en efecte la correspondència del nostre *eguasser* ha seguit vigorosa en aquelles terres, fins al Roncal, on Azkue obtingué com a definició romànica del *beurt-xori*, espècie d'estornell, «estornino, *lleguacero*»: *lleguacero* resultant de *el yeguacero*, com sigui que *beur* és el nom basc de l'egua i *txori* el de tot ocell. En el Princ. conserva ampla extensió: «*eugasser*: el que toca i mena les eugassades en el batre», anotava Coromines a Torroella de Fluvià el 1898; *Roc dels Egassers* a Pi de Conflent (1960); «aquell *eggusé* és mig feto» em deien a Surp (V. d'Assua, 1959); *Punta dels Aguassers* a la Pobla de la Granadella (1935). *Eguota* 'egua jove' («tenim dos *eggúotes* que han pollinat», Estaan de Cardós, 1934).

Eguinar 'renillar', més que veritable derivat d'*egua* ni d'EQUUS és *abinar* influït per *egua* (o si es vol HINNIRE × EQU-ARE). Princ. mallorquí, i ja iHustrat per Marian Aguiló: «cura a mon cavall las nafras, / y serví-t d'ell sí 's qu'en surt; / mes mena'l-te'n que no 'l senti, / qu'en *eguiñar* m'escarruf» (a. 1847, JMBover, *BiEscrBal.* I, 561.5.4); *eguinejar*, Joan Roselló, *Manyoc F. M.*, 150.

Eguassam. *Eguassar*. *Eguatam* (*eug*-). *Eguater*. *Eguatiu*; *eugatiu*. *Eguatim* (*eug*-). *Eguí*, *-ina*.

Per via sàvia: *Equestre* [Belv. 1803], pres del ll. *equester*, *-tris*, id. *Equí*; *equid*. *Equitació* [Lab. 1839], ll. *equitatio*, id., derivat de *equus*, *-itis*, 'cavaller'. *Eculi* (1466), ll. *eculeus*.

Del gr. ἵππος, resposta en aquesta llengua del mateix mot indoeuropeu que *equus*: *Hípic*. *Hípica*. *Hípisme*.

СРТ.: *Hipocamp*, de ἵπποκαμπος id., amb κάμψη 'curvatura'. *Hipocentaure*. *Hipòdrom* [-mo, Labèrnia 1839], format amb ἕδραμον 'jo corro'. *Hipogrif*, format amb grif 'griu, grifó'. *Hipòdrom* [-mo, Labèrnia 1839], gr. ἵπποπόταμος, format amb ποταμός 'riu'. *Hipotècnia*.

Equisetaci, derivat del ll. *equisaetum*, 'cua de cavall, planta', cpt. amb *saeta* 'pèl o cerra de la cua'

1 1959, justament és una de les raons (juntament amb l'absència de tota deu o font, calenta o freda, en aquest petit terme municipal, tot ell un pla de pasturatges) que em fa creure que el nom d'aquest poble no té res a veure amb CALIDUS (és país geliu) i menys amb FONTES CALIDAS, sinó que és contracció de *Ca(s)al d'Egues*, amb un sentit de *casal* com el que té en gc-llgd. pirinencs ('hort, closa'), amb la coneguda pèrdua de -z- intervocàlica per dissimilació en els mots on hi ha una altra sibilant, i amb

el consegüent trasllat d'accent, que és de norma quan es produeix per contracció una vocal llarga pretònica (cf. *Cànoves* < *Caanoves* < *Ca(s)es Noves*, *dèsset* < *deesset* < *dez-e-set*, aran. *deláze* 'despús-ahir' < *delà azé*). — 2 L'aranès diu avui *éggua*, però en bearnès-bigordà antic, hi ha y amb pas a z: *cada gegue que entre a Foscau* ---, en el Libre Vert de Benac de 1406 (p. 97); l'actual *Ruisseau de Gègue-Morte* en el cantó bearnès de Lembeye és *Jegoamorta* en un doc. de 1542 (PRaymond, *Dict-Top. BPyr.*, s. v.).

Egual, *egualar*, V. *igual* *Eguarà*, V. *guarà* *Eguassada*, *eguasser*, *eguatam*, *eguater*, *egüer*, *eguinador*, *eguiñar*, *eguinejar*, V. *egua*

EH, interj., mot de creació expressiva; télen origen semblant altres interjeccions de forma anàloga, com *ei*, *eia*, *hem* o *ehem*, etc. □ 1.ª doc.: totes elles deuen venir des dels orígens de la llengua, i més d'una (com ara *eh!*) es troba ja en algun poeta del S. XIII.

Particularment en Cerverí de Girona, figura *e!* de matís exclamatiu (en trobaríem també en el seu ús interrogatiu): «*E*, per Déu, bells amichs ---» en el *Maldit ben dit*. *E(h)* figura també en una de les composicions líriques de Cerverí (113.32), i Lewent la restitueix críticament, i crec que amb raó, en un dels poemes del mateix Cerverí que va comentar. A penes cal dir que no és menys corrent i arrelat en la funció interrogativa, demanant aclariment o aprovació (veg. exs. literaris de Noller en el *DBal.*); amb aquest valor almenys, el timbre discrepa segons els dialectes: és è amb oberta en cat. oriental, é almenys en part dels parlars occidentals, i œ? a Mallorca: a Sineu, on en fan gran ús, sentia constantment œ cada cop que el meu informant tenia dubtes a aclarir, expressava mitja incredulitat, etc.

Hi ha usos particulars propis de certes localitats: per exemple, en el Maestrat *ei* «crit a l'entrar a casa d'altri» (GaGirona, *Voc. del M.*); i de Sueca és molt popular i típic un *éxi...*! un xic pagesívol que es repeteix molt (a l'Horta, p. ex., a Xirivella, 1962, hi fan broma), amb valor que és més exclamatiu que el merament avisador que té *ei* en la llengua comuna. Notem que aquest es pronuncia amb é tancada en cat. or. (no pas *èi*, com diu *AicM*). En català la interjecció *ei* ha estat molt usada (almenys cat. or. i mall.) com una espècie de partícula restrictiva («això no pot ser; *ei*: si volem dir que ---», com deixant oberta la porta a la probabilitat d'un malentès parcial, d'una rectificació, etc.; «*ei*, així almenys ho diuen»). Potser està més estès amb aquest paper, en l'ús col·loquial no rebuscat, entre homes semblants i en termes cordials; però se n'han servit més amplemment, fins en literatura, escriptors d'estil franc i ardit, desdenyosos de l'actitud lingüística rebuscada, especialment els barcelonins i del Nordest, com Pous, Rusinyol o Coromines: «tot llegint les *Ennèades* de Plotí, *ei*, les dues primeres, enlloc ---» (P. Cor., *Jardins de St. Pol.*, prefaci, p. 19).¹ Veg. la variant *eis*